

בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

מאמר

ראש הישיבה

הודעה מפתיעה

בערב קר וגשום הוזמנו בפתאומיות שני האחים היריבים, דני וגדי, להגיע לביתו המפואר של אביהם לעניין 'דחוף ביותר', כהגדרתו. הם לא שיערו מה מצפה להם. האב האמיד המתבגר קיבל את פניהם בסבר פנים חתומות וההודעה שהודיע להם הותירה אותם המומים.

זה היה כאשר הוויכוחים והמריבות בין שני האחים, הפכו למלחמת עולם של ממש. ניסיונות של שְׁנֵים מצד ההורים ובני המשפחה לאחות את הקרעים עלו בתוהו. ובהודעה דרמטית ביטא אביהם את כורת רוחו ואכזבתו העמוקה משני בניו היחידים:

"היחסים העכורים שביניכם עברו מבחינתי כל גבול, ובשל כך ברצוני להודיע לכם שהחלטתי לנשל את שניכם מהירושה..."

האחים היו מזועזעים מכך שהאב בחר בצוואתו להוריש את כל נכסיו לקרנות צדקה ולא להוריש להם אף לא אגורה אחת שחוקה.

מעבירים את רוע הגזירה?

בחודשים שלאחר אותו ערב יצאו האחים מגדרם. כל אחד מהם התחיל לבקר את ההורים על בסיס יומיומי, לקנות מתנות, להתקשר, להתעניין. הם ניסו לשדל את אִקּוּם שתלחץ על האב לשנות את דעתו. דיברו עם האב בעצמו שוב ושוב, בכך, שכנעו, התחננו - אבל הכול היה לשווא.

גם האם הרחמנייה שלבה יצא בראותה את הצער של ילדיה אמרה להם: "המריבה הקשה ביניכם מדירה את מונחתו של אביכם. הוא איבד את הטעם בחיים בגללכם ונפגע קשות מכך שכל אחד מכם לא מוכן לוותר על הגאווה שלו ולהתפייס עם אחיו, ולו למען השקט הנפשי שלנו כהורים. זה עניין מאוד עמוק אצלו, אני לא יכולה לעזור לכם..."

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"
רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226 |
טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

להורים, והגיע יום ההולדת השבעים של האב. לרגל המאורע החגיגי ביקשה האם שיניח לבנים להגיע לביתם לחגוג יחד את יום ההולדת. האב נעתר לבקשה והאחים התחילו להתכונן, קנו מתנות, כתבו שירים מרגשים, וגמרו בלבם לנסות ולעשות כל שביכולתם, ולקוות לעת רצון שבה יבקשו מהאב להעביר את רוע הגזירה.

הערב הגדול הגיע כל אחד מהאחים הגיע לבית עמוס בחבילות, וכמובן, לא החליף מילה ואף לא מובט עם אחיו. והנה כטוב לב האבא בין, ניסו האחים להזכיר לו זיכרונות נעורים ולעורר אהבת אב על בנים, אבל אז קטע אותם האב ואמר בפסקנות:

"בנים יקרים, אכזבתם אותי מאוד. אני רואה שאתם מאוד רוצים את הירושה, אני רואה את המאמצים הבלתי נדלים שאתם משקיעים, אתם מבקשים ומתחננים ועושים הכול, אבל את הדבר היעיל ביותר והכפשוט ביותר אינכם עושים.

"אמרתם לי לך באופן מפורש שנישלתם אתכם מהירושה בגלל המריבות שביניכם. מדוע אתם מושיבים לבקש על הירושה, כאשר את שורש הבעיה לא תיקנתם? האם אתם חושבים שצריך לשכנע אותי? אני רוצה לתת לכם יותר מאשר אתם רוצים לקבל, אבל הבעיה אינה אצלי אלא אצלכם.

"אני אפשר לתאר את הצער שגרמתם לי, אבל הצער מהאכזבה שאתם גורמים לי בכך שאתם לא מצליחים להבין מסר כל כך פשוט - עולה על כל הצער שגרמתם לי עד כה.---

מי הם הבנים?

הדיבורים של האב אינם מכוונים כלפי הבנים, אלא כלפינו. אנו הבנים שגלו מעל שולחן אביהם. אנו הבנים שיודעים היטב על מה ולמה איבדנו כל כך הרבה ועל מה ולמה ה' לא חזר לשכון בינינו. אנו הבנים שמבקשים ומתחננים, מתאבלים ובוכים, ועושים הכול בשביל לשמח את האבא, אבל

המצב הלך והסתבר ובמקום להתפייס ולפתור ביניהם את הסכסוך התחילו כל אחד מהאחים לנסות לשכנע את אביו שהצדק אתו ושהוא מבחינתו כבר היה מוכן מוזמן להתפייס, אבל האב השני הוא זה שמחרחר כריבה ומוסיף שמן למדורה. לאחר שיחות ארוכות וטעונות שבהן כל אחד שפך קיתונות של בוז והאשמות, השמצות והכפשות, על אחיו יָרִיבו - החליט האב החלטה נוספת וחד משמעית לא לתת לבניו לדרוך עוד על מפתן ביתו: "אם אתם רוצים להמשיך להילחם אחד בשני - אל תעשו את זה אצלי בבית!"

**האחים היו מזועזעים
מכך שהאב בחר
בצוואתו להוריש את
כל נכסיו לקרנות
צדקה ולא להוריש
להם אף לא אגורה
אחת שחוקה.**

האחים המשיכו להתקשר, האב הסכים לשוחח איתם בתנאי שלא ידברו אתו דבר וחצי דבר מעניין המחלוקת. אבל התחננים לא הועילו, כל דבריהם נפלו על אוזניים ערלות. האב החליט ואינו מוכן לחזור בו.

הזדמנות פז

עברו שנים, שנים קשות של ניתוק גם לבנים וגם

פרשת ויקהל, שקלים

גליון 611 | כ"ה אדר א' תשע"ט

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

קרית מלאכי

יום א',
כ"ו אדר א' (03/03/19)
בי"כ מחלת אשור
שכונת כרמי הנדיב,
בשעה 20:30

באר שבע

יום ב',
כ"ז אדר א' (04/03/19)
בי"ב בית אהרון
רח' עוזיאל,
בשעה 20:30

ירושלים

יום ד',
כ"ט אדר א' (06/03/19)
ישיבת "חוט של חסד"
שמואל הנביא 13,
בשעה 20:30

חולון

יום ה',
ל' אדר א' (07/03/19)
בי"ב ע"ש חללי צה"ל
המעפילים פינת המצודה,
בשעה 21:30

ירושלים

כניסה יציאה ר"ת

18:53 18:13 17:01

תל אביב

18:51 18:15 17:17

חיפה

18:52 18:14 17:09

באר שבע

18:53 18:15 17:19

אָמַר וַיִּרְשׁ רַבִּי פִּנְחָס קִיבֵּלִיטְשֶׁר זָכוֹנוֹ-
לְבָרְכָה אֶת הַנְּאֻמָּה בְּפִגְמֵיהָ "וַיִּצְאֶה הַפְּלֶא
אֶת אֶסְתֵּר מִכָּל הַנְּשִׂימִ", עַל פִּי הַפְּבֹאֵר
בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ בְּתוֹרַה מִ"ט חֵלֶק א' וּבְתוֹרַה א'
חֵלֶק ב', שְׂאֵשֶׁה יְרָאֵת ה' הִיא בְּחִינַת תְּפִלָּה,
וַיִּכְרַשׁ שְׂהַתְּפִלָּה הַחֲשׂוּבָה וְהַמְּקַבְּלֶת וְהַמְּרֻצָּה
בְּיֹתֵר הִיא תְּפִלַּת הַהֲתַבּוּדוּת, שְׂהִיא תְּפִלָּה
מִוִּסְתָּרֵת, וְזֶהוּ "וַיִּצְאֶה הַפְּלֶא" הֵינּוּ מְלֻכּוֹ שֶׁל
עוֹלָם "אֶת אֶסְתֵּר" הֵינּוּ בְּחִינַת הַתְּפִלָּה שְׂהִיא
בְּהֶסְתֵּר, הִיא הַהֲתַבּוּדוּת מִכָּל הַנְּשִׂימִ, הֵינּוּ
מִכָּל הַתְּפִלּוֹת, "וַיִּתְּשֵׂא חֵן וְחֶסֶד לְפָנָיו מִכָּל
הַבְּתוּלוֹת". אַחַר שְׂאֵמַר זֹאת לְתַלְמִידָיו בְּלִיל
פְּנִיָּם, "רְצוּ לַעֲזוּדָה וְשִׂיחָה שֶׁמֶּן קוֹשֶׁף כָּל הַלֵּילָה
מְרֻב הַהֲתַלְבְּבוּת וְהַהֲתַעוֹרְרוּת". (שי"ק ד-ח)

א.ב. של החיים

שְׁבֵט הִיא יְסוּד הַיְסוּדוֹת שֶׁל הַיְהוּדוֹת.

שְׂקוּלָה הַשְּׁבֵט פִּנְגָד כָּל הַמְּצוּוֹת שֶׁבְּתוֹרָה.

הַשְּׁבֵט הִיא מְקוֹר הַגְּעֻגֻעִים שֶׁל הַנְּבִרָא
לְבַרְא.

מְקוֹר הַזְּמַן, כִּי הִיא יוֹמוֹ שֶׁל הַקַּב"ה, וְכֹמוֹ שֶׁהַבּוֹרָא
מַעַל הַזְּמַן וְהַמְּקוֹם כֶּךָ הַשְּׁבֵט מַעַל הַזְּמַן וְהַמְּקוֹם,
וְלֹכֵן קְדוּשָׁתוֹ קִיּוּמִת, כִּי הִיא לֹא תְלוּיָה בַּזְּמַן, וְהִיא
הַבִּיטוּי הָאֱלוֹהִי הַעוֹצְמוֹתִי בְּיֹתֵר בְּתוֹךְ הַמְּקוֹם וְהַזְּמַן.

אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שֶׁהַתְּחִיל יוֹם חֹדֶשׁ. אוֹתוֹ דַּבֵּר לַגְּבִי
הַחוּדֶשׁ, בְּכָל חֹדֶשׁ כַּשְּׁנֹרֵאִית הַלְּבוּנָה בְּחִידוּשָׁה אֲנוּ
יוֹדְעִים שֶׁהַתְּחִיל חֹדֶשׁ חֹדֶשׁ. אוֹתוֹ דַּבֵּר לַגְּבִי הַשְּׁנָה,
אַחֲרֵי שְׁעוֹבִירִים עוֹנוֹת הַשְּׁנָה, הָאֲבִיב הַקִּיץ הַסְּתִי
וְהַחוֹרֵף, אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שֶׁהַתְּחִילָה שְׁנָה חֹדֶשָׁה. לְכָל
אַחַד מִהַזְּמַנִּים הַלָּלוּ, הַיּוֹם הַחוּדֶשׁ וְהַשְּׁנָה, יֵשׁ בִּיטוּי
גִּלְגָּל מַעוֹלֵם הַטֶּבַע.

רַק לַגְּבִי הַשְּׁבֹעַ אֵין לָנוּ רֹאיהַ מִהַמְּעֻרְכַת הַטֶּבַעִית
שֶׁמִּשְׁהוּ הַשְּׁתַּנְּהוּ. אֵין לָנוּ רֹאיהַ מִוַּחֲשִׁית לַמַּחְזוֹר
הַשְּׁבֹעִי כְּמוֹ שֵׁשׁ לֹנוּ בְּיוֹם בְּחוּדֶשׁ וְאַף בְּשָׁנָה, מַה כֵּן
יֵשׁ לָנוּ? יֵשׁ לָנוּ אֶת תּוֹרַת הַשֵּׁם הָאוֹמֵר לָנוּ שִׁיּוֹם
זֶה הוּא יוֹם קְדוּשָׁה! יֵשׁ לָנוּ אֶת מִנְהַג הָעוֹלָם, כִּי בְּכָל
הָעוֹלָם, הֵייוֹנוּ בְּכָל חֻמְשַׁת הַיְּבוּשׁוֹת, הַשְּׁבֹעַ שֶׁל כּוֹלֵם
הוּא בֶן שִׁבְעָה יָמִים, שֶׁזֶה כְּשֶׁלְּעַצְמוֹ דַּבֵּר סְלֵאִי שֵׁשׁ
בּו חִיזוּק גָּדוֹל לְאִמּוֹנָה, שֶׁכָּל אֲנָשִׁי תֵבֵל אֵימְצוּ אֶת
הַשְּׁבֹעַ כִּיחִידַת זְמַן כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסִימּוֹר בְּרֵאשִׁית.

וְלַעֲנִיין זֶה כִּיּוּן אוֹתוֹנוּ רַבִּי מֵאִיר בְּאוֹמְרוֹ "הַסְּתַל
בְּמַעֲשֵׂיו, שֶׁמְתוֹךְ אֵתָה מְכִיר אֶת מִי שְׂאֵמַר וְהִיא
הָעוֹלָם" וְלַהַסְּתַל בְּמַעֲשֵׂיו הֵייוֹנוּ לְהַסְּתַל בְּסִדֵּר
בְּאַרְגוֹן הַמּוֹפְלֵא שֵׁשׁ בְּכָללוֹת הַבְּרִיאָה, שְׂאֵחַד
מִהַדְּבָרִים הַמּוֹפְלָאִים שְׁבוּ הוּא סִדֵּר הַזְּמַנִּים, מִי יֵצֵר
כִּזֶּה סִדֵּר? וְמִי הַכְּנִיס אֶת הַשְּׁבֵט לְכָללוֹת בְּנֵי הָעוֹלָם
גַּם בְּלִי שִׁיחִיהַ לָזֶה בִּיטוּי בַּזְּמַן? זֶה יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת רַק
מִי שְׂאֵמַר וְהִיא הָעוֹלָם.

וּבֵאֵמַת, הַסִּיבָה הָאֲמוֹתִית שְׂאֵין לַשְּׁבֵט אוֹת וּמוֹפֵת
מְסִדְרֵי הַזְּמַן כִּי הַשְּׁבֵט הִיא מַעַל הַזְּמַן, לְמַעֲשֵׂה הִיא

הַשְּׁבֵט זֶה הַיּוֹם שֶׁל הַקַּב"ה, יוֹם אוֹתוֹ הוּא נֵתָן
בְּמַתְנֵה לַעַם יִשְׂרָאֵל, וּבְכָךְ הִפְךָ אוֹתוֹ לְזְמַן הַחֲשׂוֹב
בְּיֹתֵר מִכָּל הַמַּעֲוָדִים הַקְּבוּעִים מִהַתּוֹרָה. לֹא בְּכַדִּי
שְׂקוּלָה הַשְּׁבֵט כְּנֶגֶד כָּל הַמְּצוּוֹת שֶׁבְּתוֹרָה! זֶה
שְׂשׂוֹמֵר אֶת הַשְּׁבֵט מוֹחֲלִים לוֹ כָּל עוֹנוֹתָיו!!!

הַתּוֹרָה מְסַפֵּר לָנוּ שְׁבִיּוֹם הַשְּׁבֵט הַשְּׁלֵים הַבּוֹרָא
אֶת בְּרִיאַת הָעוֹלָם וְשִׁבַּת מְכָל מוֹלֶאכְתּוֹ, וְעַל כֵּן
הַתְּבַרְךְ וְהַתְּקַדֵּשׁ יוֹם זֶה, הַקַּב"ה עָשָׂה לוֹ "מִי
שְׂבָרְךָ" "וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיָּעִי וַיִּקְדָּשׁ אֹתוֹ"
(בְּרֵאשִׁית ב) וְהַבְּרָכָה הִיא הַתּוֹסֶפֶת, כִּי בְּשִׁבַּת יֵשׁ
רִיבּוּי שְׂפַע, רוּחַנִי וְגַשְׁמִי, וְהַקְּדוּשָׁה הִיא הַהַבְּדָלָה,
שִׁיּוֹם זֶה מוֹפְרָשׁ וּמוֹבְדֵל מִשְׂאֵר יָמִים.

אַחַר כֶּךָ נִזְכַּרְתָּ הַשְּׁבֵט בְּאוֹפֵן מְפֹרָשׁ בְּעֵשֶׂרֶת
הַדְּבָרוֹת, בְּפִרְשָׁנוּנוּ פִּרְשַׁת וִיקְהַל, וְשׁוּב בְּעֵשֶׂרֶת
הַדְּבָרוֹת שֶׁל סִפְרֵי דְבָרִים, וְיֵשׁ עוֹד מְסַפֵּר מְקוּמוֹת,
כָּל פַּעַם בְּהַקְּשֵׁר שׁוֹנָה, לְמַעֲשֵׂה, נִזְכַּרְתָּ הַשְּׁבֵט
בְּשִׁבְעָה עֶשֶׂר סִפְרִים מְתוֹךְ הָעֵשֶׂרִים וְאַרְבַּע סִפְרֵי
הַתְּנ"ךְ. כְּמוֹכֵן שְׂגַם בְּמִשְׁנֵה וּבְגִמְרָא מְדַבְּרִים הַרְבֵּה
עַל הַשְּׁבֵט וּמְסַכַּת שְׁבֵט מוֹקְדֶשֶׁת כּוֹלָה לַעֲיִסוּק
בְּדִינֵי שְׁבֵט, יֵשׁ גַּם מְסַכַּתוֹת וּנְסוּפוֹת, כְּמוֹ מְסַכַּת
עֵירוּבִין, מְסַכַּת מְנַחוֹת וְאַחֲרוֹת, שְׁמַתִּיחֶסוֹת לֹא
מַעַט לְדִינָיִם הַקְּשׁוּרִים בְּשִׁבַּת.

וְיֵשׁ לַעוֹרֵר עַל נְקוּדָה מְרַתַּקַת וּמְפִלְיָה בְּעִינַיִן
הַשְּׁבֵט.

זֶה דַּבֵּר מוֹסַכֵּם עַל כּוֹלֵם שְׂיֹמִ' הוּא יְחִידַת זְמַן
הַמְּוֹרְכַת מִיּוֹם וְלֵילָה, בְּכָל יוֹם כְּשֶׁזֹּרַחַת הַשֶּׁמֶשׁ

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה-חוט של חסד

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה"

קו ההלכה הספרדי: *3030

הלכות הנוגעות למנהג "זכר למחצית השקל"

- א. והשעה דחוקה לו, רשאי לתת ממעות מעשר לתרומת זכר למחצית השקל. שו"ת יחיה דעת (חלק א' סימן סז).
- ב. החיוב לתת מחצית השקל הוא מגיל עשרים ומעלה. רמ"א סימן תרצ"ד.
- ג. טוב שגם נשים יתנו מעות זכר למחצית השקל, וטוב לתת גם עבור ילדי הקטנים, ואם האשה מעוברת יתן אף על העובר, אבל אין זה חיוב אלא הידור. משנה ברורה (סימן תרצ"ד סעיף קטן ה'). ואם אין ידו משגת כל כך, יתן חצי שקל עבור עצמו, ובעד כל אחד מבני ביתו יתן מטבע קטן יותר כפי כוחו.
- ד. מעות זכר למחצית השקל ינתנו לטובת מוסדות של תורה ולישיבות שמגדלים בהם תלמידי חכמים, ולארגונים המפיצים תורה ויראת שמים, שמיום שחרב בית המקדש אין להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה, וכל המשתדל להיות עושה ומעשה להרים קרן התורה ולומדיה יזכה לראות בהרמת קרן ישראל. יחיה דעת חלק א' (סימן פ"ו).
- ה. מי שלא הספיק או שכח ליתן מחצית השקל קודם פורים, כדאי שיתן לאחר הפורים. הליכות והנהגות (פורים) בשם הרב אלישיב זצ"ל.

- א. בזמן שהיה בית המקדש קיים, היו ישראל מביאים מחצית השקל תרומה לבית המקדש פעם בשנה, חיוב זה הוא מן התורה כמבואר בפרשת "כי תשא" "זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש", במעות אלו היו קונים את כל קרבנות הציבור - תמידין, מוספין וכדומה. הסיבה לחיוב זה הוא כדי שכל ישראל יהיו שותפים בקרבנות הציבור שמקריבים על גבי המזבח מידי יום.
- ב. משחרב בית המקדש בטלה מצוה זו, ומכל מקום נוהגים לתת בחודש אדר זכר למחצית השקל. כן כתב הרמ"א בשם המרדכי (יומא פרק א'). ומכל מקום יקפיד לקרוא למעות אלו "זכר למחצית השקל" ולא "מחצית השקל" כי היום אין לנו בית מקדש. חזון עובדיה (פורים עמוד קב בהערות).
- ג. הטעם שנותנים את הזכר למחצית השקל דווקא בחודש אדר, מבואר בירושלמי (מגילה פרק א' הלכה ה') אמר רבי יהושע בן לוי גלוי וידוע לפני הקב"ה שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל, כמו שנאמר ועשרת אלפים ככר כסף אשקול על ידי עושי המלאכה, לפיכך הקדים שקליהם לשקליו, אמר הקב"ה, מוטב שיקדים כספן של בני לכספו של אותו רשע.
- ד. זמן נתינת זכר למחצית השקל - יש הנוהגים

אברך יתפלל עליך 40 יום בכותל
ללא עלות! 02-5308000

את הדבר העיקרי איננו עושים.

אבא שבשמיים כבר הודיע לנו שכל הגלות הארוכה הזאת אינה אלא על שנאת חינוך, ובכל זאת אנו מבקשים: 'אבא, גאולה!' 'אבא, שלח לנו משיח בן דוד!' ואילו אנחנו לא מבקשים מה' שיעשים שלום ויחבר ויאחד בינינו, ואנו לא משתדלים די הצורך בדבר היחיד שיכול לעזור ולהועיל.

בורא עולם רוצה להביא את המשיח, הוא אוהב אותנו ורוצה לגאול אותנו, אבל הוא לא יעשה את העבודה שלנו. העבודה שלנו היא לא להביא את המשיח, אלא העבודה שלנו היא לתקן את עוון שנאת החינוך, ולהרבות באהבה בינינו, וכאשר נעשה אנחנו את שלנו, בורא עולם לא ימתין אפילו רגע אחד ויגאל אותנו במהרה.

מה היה חסר במשכן?

זוה המסר של פרשת ויקהל:

בני ישראל מתנדבים באופן יוצא מגדר הרגיל, מתאמצים, תורמים, נותנים הכול, נרתמים למלאכות קשות ומורכבות, ויוצרים משכן נפלא ומרהיב ביפוי. עכשיו מה חסר? עכשיו חסרה רק השכינה, שתשרה שכינה במעשה ידינו, שה' יתברך ישכון בינינו ויָדוּר איתנו.

הפרשה פותחת במילים: 'ויקהל משה... כלומר: השראת השכינה אינה תלויה בהבן ובכסף שנתתם ואינה תלויה במאמצים שהשקעתם, אלא השראת השכינה תלויה אך ורק באחדות שביניכם, לכן ההכנה העיקרית להשראת השכינה היא ההיקהלות וההתאספות של כל בני ישראל אל משה שרוצה לחבר אותם ולקשר אותם כולם יחד למקשה אחת, ועל ידי זה להכין אותם להשראת השכינה וללמד אותם את סוד המשכן שהוא סוד הגאולה: הכול תלוי באחדות שביניכם!

והדברים מתאימים ביותר לחודש אדר שעליו כתוב בספרי החסידות שנקרא 'אדר' מלשון 'דירה' וזה רומז לדברי חז"ל על המשכן שהמשילו את המשכן למלך שמבקש מִבְּתוֹ ומחתנו שיעשו לו קיתון קטן ויזרו ביניהם. ובחודש זה נעשו ניסים גדולים לישראל בזכות האחדות המופלאה כמו שמובא במגילה שאסתר המלכה הייתה מוכנה למסור נפשה אך ביקשה ממרדכי דבר אחד: "לך כנוס את כל היהודים" וגם הנס הגדול ביום המלחמה היה בזכות "נקהלו היהודים בעריהם".

זה הזמן לחוקק מהמוח ומהלב כל פירוד ומחלוקת, כל לשון הרע, כל דעה קדומה, ולהתחזק באהבת ישראל אמיתית ונקייה. ויהי רצון שבזכות זה נזכה לניסים וישועות ונזכה שהשכינה תשוב ותשרה בינינו.

בברכת שבת שלום ומבורך

קו האמונה
לשמוע אמונה כל יום כל היום
02-6444250

"לא ימות בלי תשובה"

באדר, "לא יעזוב את העולם הזה בלא תשובה".

אביכם כנראה השתטח על קברו של הצדיק הלז, ומשום שעדיין לא עשה תשובה - זכות הצדיק עומדת לו שלא ייפרד מן העולם בלא תשובה אמיתית וכנה.

בו במקום הובאו למיטתו עשרה יהודים כשרים שאמרו עימו וידו, החולה לחש את המילים באפס קול כשבלבו מתוודה הוא על חטאיו הפרטיים, ומיד לאחר שסיימו להתוודות עימו, פרחו נשמתו מגופו ונראה היה כאילו כבר מספר ימים אינו שוהה בעולם הזה.

יהודי אחד ש ש ש של הבטחתו של רבי אלימלך מליז'ענסק אשר הבטיח כי כל מי שיגיע על ציונו הקדוש לא יעזוב את העולם הזה בלי תשובה זו החליט בלבו

[בן קאשר ישיבת מרעהו דבר קרב אל יקפיד רבישדו, אלא ירמז לו בתנועה, כדי שיכיר כי לא בן הוא. [בושה כז']

שכעת יכול הוא לעבור עבירות. בסופו של השבון, טרם שיעזוב את העולם ישתטח על קברו של הרבי המופלא ואז לא ייפטר מן העולם בלי תשובה.

דבר אחד הוא שחך לקחת בחשבון: את מאמר חז"ל הקדושים "האומר אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין מספיקים בידו לעשות תשובה".

כך חי לו בהפקר גמור ובהוללות מוחלטת בידוע שאכן יש דין ויש דין. אבל בידו מצוי נשק מיוחד לעבור את יום הדין...

באחרית ימיו החליט האיש שהגיעה העת ללכת ולהשתטח בציון הרבי הקדוש בליז'ענסק, אסר את הסוסים למרכבה ובלב קל נסע לקראת ציונו של הצדיק.

אך משמים רצו אחרת, ללמד לכל ולהראות שהעולם אינו הפקה, וביד מכוונת משמים, מטרים ספורים טרם שוננס בשערי ליז'ענסק, התהפכה עגלתו והוא נהרג במקום.

זכה היהודי הלז לכל הפחות, שבכח אמונת החכמים האדירה שלו בהבטחת הצדיק, ישבו רבבות יהודים בני אותו הדור בתשובה, לאחר שנוכחו לדעת שמדברי חז"ל לא נפל ארצה דבר.

באחת הערים הסמוכות לליז'ענסק נתקלו הרופאים בתעלומה בלתי פתורה. אחד היהודים שהיה זקן ושבע ימים שכב על מיטתו, שפתיו מעלות קצף, פניו חיוורות ועיניו מפלבלות. כל כולו אומר גסיסה, אבל נשמתו מסרבת לצאת מגופו.

טובי הרופאים הובאו אל מיטתו של החולה ולא הצליחו למצוא מזור למחלתו. לאחר שהתיישבו הרופאים מן המצב שנמשך ימים רבים, החלו להגיע אל מיטת החולה בעלי סגולות, קמיעות, ואפילו רבנים בעלי שיעור קומה שניסו לעזור לו לצאת ממצב הביש אליו נקלע.

לא רבים הם האנשים שמשתוקקים לעזוב את העולם הזה, ובכל זאת לא עולה בידם. כזה היה מיודעינו.

לאחר שערבבים חודשים לתרופה לא נמצאה לארוכתו, התיישבו רוב בני העיר מלמלאו לו מזור. כבר השערות שונות ניסו, כגון להפסיק להאכילו או להשקותו. כך, היו הכל בטוחים, ימות הוא תוך יממה או שתיים. אך סבלו של החולה גבר ונשמתו נאחזה בציפורניה בגופו המיוסר והצפוד. עור פניו כבר שינה את צבעו לצהוב מתקלף וכולו אומר דמות של "בר-מינן" שלא מעלמא הדין.

באחד הימים הגיע יהודי ובפיו רעיון חדש. הוא ניגש למיטת החולה וביקשו שיסמן בתנועת עיניים בלבד - שכן את ידיו כבר לא היה בכוחו להניע - האם התשובה לשאלתו חיובית. החולה סימן שהבין את הבקשה, וההלך שאל: "האם נודמן לך להיות אי פעם בקברו של הצדיק הנשגב רבי אלימלך מליז'ענסק?"

החולה הנהן חלושות בעיניו לאות תשובה חיובית, וכפי ההלך היהודי נחרשו קמטים. לבני משפחתו של החולה הסביר שנמצא פתרון לתעלומה של אביהם הגוסס. לאחר שנוכח במבטי התמיהה שלהם הסביר:

"מי שייגע בידית הדלת של קברי בבואו להשתטח עליו לבקשת ישועה ורחמים", הבטיח הצדיק הקדוש רבי אלימלך מליז'ענסק ז"ע (פטירתו בכ"א

שיעורי הרב בדיסק אונקי
שלום ארום
רוחניות והתעוררות
להזמנות: 052-2240696

תכנית מנויים השבוע:
במנוי כמניין "מזל" תזכה ב:
למציאת עליון
"חוט של חסד" בלבד!
40 יום חסידות במנוי
77 עלונים
02-5308000

בדיחות הדעת

אחד מגיע לעבודה טרוט עיניים ומספר לחברו: "אל תשאל איזה שכנים רעים יש לי! שכן חצוף אחד דפק לי בדלת ב-2 בלילה!!!" "באמת חוצפה", משיב החבר, "הוא העיר אותך?"

"יש לו מזל שלא ישנתי", משיב לו, "הייתי בדיק באמצע אימון תופים..."

האמיתי שנמצא בליבנו, או שאנחנו מעריכים את עצמנו בגלל שהחברה מעריכה אותנו, או שפשוט אנו עומדים בסטנדרטים או בנורמות החברתיות המיועדות להערכה.

תהליך ההתכתחות

נחזור שוב להיסטוריה: מגיל קטן מאוד לאחר שהילד מוגש לעצמו את ההבנה שהוא "יישות" נפרדת מאימו, מתחיל תהליך של הכרת הזהות האישית שלו, כחלק מהתהליך הזה הילד בודק את "הערכה העצמית שלו" כמעט כל רצון ופעולה תימודד תחת הביקורת הפנימית של "ההערכה" הזו, לפני כל פעולה הילד יחשוב: "מה היו חושבים על מה שאני אעשה? האם אזכה על כך להערכה או לדחייה?". מגיל קטן הילד כל כך רוצה "לרצות" את הוריו וכאשר הם מבינים זאת הם מספקים לו "חממה" שיוכל לגבש את הזהות האישית שלו בתוך מערכת האמונות שלהם, בשלב הגן ובית הספר רשימות המבוגרים שהוא רוצה "לרצות" גדלה והוא פוחד מדהייה ולכן אם מקום הלימודים שבו הוא נמצא הוא מקום "חיובי" הילד ימשיך להתפתח בצורה תקינה וחיובית ויגיע למיושם הפוטנציאל הלימודי והרגשי שלו. אך כאשר הבית ומקום הלימודים אינם חממה "חיובית" מבחינת הילד, הילד לומד מאוד מהר "לשרוד" ומפתח טכניקות מקצועיות בלכידת תשומת לב. זוהי הסיבה שלילד שיש "חוסר בהערכה עצמית" ימשיך תשומת לב בצורה שלילית ואפילו על גבול האובססיה. לעומת זאת, ילד בעל הערכה עצמית, ירגיש בטוח לצאת לחקור, ללמוד, לבדוק מבלי לפגוע בשום דבר, הוא בטוח בעצמו, יאמרו מה שיש על ליבו, יבקש עזרה אם צריך כשבלבו תמיד הידיעה שאוהבים אותו והוא שווה ומוערך כמו שהוא.

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה הרב יצחק אבוחצירא

הערכה או ביקורת פרק ד'

כפי היחס של הגדולים אלינו, בינו את האישיות שלנו ואת הערך העצמי שלנו. לכן, אם שידרו לנו בילדות שההתנהגות שלנו אינה מספקת או אינה טובה- גדלנו כילדים בעלי הערכה עצמית התנהגותית נמוכה. אם שידרו לנו בכיתה שרמת הלימודים שלנו אינה מספקת או אינה טובה- גדלנו כילדים בעלי הערכה עצמית לימודית נמוכה.

הערכה מעגלית שלילית

ככל שהמבוגרים שידרו לנו שההתנהגות שלנו אינה עומדת בסטנדרט שהציבו לנו- חיזקנו את ההערכה השלילית על עצמנו עד שהחלטנו ש"זהו זה אנחנו גרועים ואין מה לעשות". ההתנהגות השלילית שלנו לא נעצרה, להיפך היא המשיכה להיות גרועה בכדי "להצדיק" את התפיסה של הסיבה כלפינו, זוהי "תנועה מעגלית" שעד שלא נעצור אותה היא רק תתרחב ותתחזק. זוהי "מערכת האמונות שלנו על עצמנו" שקובעת את ההערכה ואת התנהגותנו בחיים. עם השנים כשאנו גדלים מעט, קורה לנו דבר נוסף עם האישיות שלנו: לאט לאט, נוצרים בתוכנו קונפליקטים: מצד אחד- אנחנו רוצים להיות כנים עם רצונותינו, להיות מי שאנחנו, לעשות את מה שאנחנו רוצים מתוך הנטיות החיוביות שבלב,

ומצד שני- אנו מושפעים מהמשפחה ואח"כ מהחברה שסובבת את חיינו ומנהלת נורמות ותנאים ברורים למה נחשב חיובי ומה שלילי, מה נכון ומה לא נכון, מה טוב ומה רע, מה מקובל ומה דחוי. הדימוי של "איך אנו מעריכים את עצמנו" כמשיך להיקבע ולהתחזק על ידי התגובה/המשוב שאנחנו מקבלים מהסביבה גם על הבחירות שאנו בוחרים ועל המעשים שאנו עושים. במהלך כל החיים שלנו קיים קונפליקט פנימי תמיד, בין הרצון להיות נאמן לעצמי לרצונות האישיים שלי, מול הרצון להיות מקובל במשפחה/בחברה ולהרגיש שייך ומוערך על ידי האנשים מסביב. אם ננסה למדוד את כמות ההערכה שלנו את עצמנו-לבטח שנתקשה כי, הערכה עצמית היא דבר "חמקמק" כיוון שאנחנו לא תמיד יודעים האם אנחנו מעריכים את עצמנו בגלל שאנחנו מאמינים במי שאנחנו, בכישרון

בעקבות המאמרים על הערכה או ביקורת, קיבלתי תגובות מהורים רבים, שלפתע שמו לב לעובדה, שאפילו ילדיהם הקטנים "סובלים" מחוסר הערכה עצמית או הערכה עצמית נמוכה. והשאלה המתבקשת היא: "מה אנחנו יכולים לעשות, על מנת לפתח בילד שלנו הערכה עצמית גבוהה?".

עניין של הורים

בכלליות התשובה היא: שהערכה עצמית היא דבר "מדבק". הורים שמרגישים טוב עם עצמם, ששלמים עם מה שהם עושים, הורים יציבים ובעלי ביטחון עצמי- מביטים על החיים ועל הסובב אותם במשקפים של הערכה- הורים אלו, יעבירו בד"כ תחושות חיוביות אלה לילדיהם וכך בע"ה יגדלו הילדים בעלי הערכה וביטחון עצמי.

ולחפך- להורים שלא טוב להם עם עצמם, הורים ביקורתיים, מחוסרי ביטחון עצמי או כאלו שאין להם דרך וכיוון בחיים- הילדים שלהם סופגים את ה"דרך חיים" הזו ויגדלו ח"ו לילדים נטולי הערכה עצמית או עם הערכה עצמית נמוכה. לכן, על מנת לעזור לילדינו לפתח תחושת הערכה עצמית, יהיה עלינו לפתח תחילה את ההערכה העצמית שלנו.

מה היא הערכה עצמית?

ערך- הוא דבר הנמדד בכמות. "הערכה עצמית" היא: מדד/פרמטר שבו אני מעריך את היכולות, המסוגלות, המעשים או בקיצור ה"שווי" שלי ביחס לדרשות שלי מעצמי, ממשפחתי ומהסביבה שבה גדלתי. הכל מתחיל כמובן מתקופת הילדות. כאשר הגענו אל העולם הזה כתינוקות, היינו כלוח חלק. לא ידענו מאומה על אודות עצמינו- טוב או רע. מאחר שבמצבנו הלא-מודע-העצמי לא היתה לנו כל סיבה שלא לאהוב את עצמינו, לכן באופן טבעי אהבנו את עצמינו והיתה לנו הערכה עצמית גבוהה.

מצב זה, היה זמני בלבד. בכל יום שעבר, התחלנו לספוג מידע על אודות עצמינו, מן ההורים, המשפחה והסביבה. בתכנים שקיבלנו, התחלנו לעצב את הדימוי העצמי שלנו, שישאר איתנו בהמשך חיינו הבורגנים.

מחפשת ולא מוצאת??

מעונינת בעבודה צנועה ב-100% ובשעות נוחות?

מצאנו מקום בדיוק בשבילך!
טלפנת עם שליחות, בשעות נוחות ובסביבה חרדית
בברכתו של הרב שלום ארוש שליט"א

העבודה במשרדים בירושלים
לפרטים: 054-3344153 | 02-5308002

זכר מחצית השקל
תורמים במוסדות החסד "חוט של חסד"

02-5308000

אפיק ירוחם | דניאל חוריה 2477 | קמחא דפסחא | תלמוד תורה | תלמוד תורה | תלמוד תורה